

La Rosa: "Jo ho feia tot per complir, per quedar bé"

La Rosa és una dona elegant, d'aquelles a qui no li pregunten l'edat. La primera vegada que li canvià la vida sortia del carrer de Gastón de Bearne, a Saragossa, malhumorada. Molt enfurrunyada. Aquella frase que acabava d'escoltar li menjava les entranyes: «Hi ha cristians que són com fanalets encesos i d'altres... estan apagats.»

16/07/2018

Ningú no li havia insinuat, ni subtilment, que ella fos del segon grup i, d'entre totes les persones que estaven mirant aquell vídeo de sant Josepmaria, tampoc ningú va sentir-se tan interpellada com ella. Mai no s'havia sentit tan incòmode.

D'ençà d'aquell dia, res no va ser el mateix, ja que no podia parar de fer-se preguntes i, el que era pitjor, no arribava a cap resposta clara. El vidre de la seva vida perfecta, de sobte, tenia una esquerdada que l'obsedia amb la mateixa intensitat que fins ara l'havia frustrat.

I per què hauria d'estar apagada si tinc una vida estupenda? M'encanta el meu treball, tinc una família: marit, uns fills... Tot em va bé, gaudeixo,

surto amb les amigues, vaig al cine, faig teatre...

El món seguia girant i passaren força mesos fins que Déu tornà a colpejar el cor de la Rosa, en aquesta ocasió, però, per posar-lo al seu lloc. Una bona amiga li va dir que s'havia apuntat a fer uns exercicis espirituals, una mena de recés. *Per què no vens?* I allà aterrà sense cap altra pretensió. Li va semblar una bona oportunitat per tenir pau, per relaxar-se, per llegir... i sense haver de fer dinars ni sopars! Precisament el teatre, que havia començat com un divertiment, s'havia convertit, gairebé, en un voluntariat. Endegaren la petita companyia fa deu anys amb mares i pares de l'escola dels seus fills. Coincidiren aquells temps amb l'inici de la crisi, quan van començar a fallar les subvencions i les ONG van haver de buscar noves formes de finançament. I amb coneguts d'uns i

altres portaven a terme representacions solidàries, tot recaptant fons per a nens amb problemes motrius, persones amb discapacitats intel·lectuals, Càritas...

I allà, senzillament, la Rosa va descobrir l'amor de Déu talment com una explosió. Es fa molt difícil, gairebé impossible, explicar què va passar. Encara avui, se li posa la pell de gallina quan ho recorda: *És com si estigués a una habitació superilluminada: hi ha focus, llums... i, de sobte, m'adono que al fons hi ha unes cortines. Les descorro i entra la llum del sol que ho inunda tot i eclipsa totes les llums que hi havia a l'habitació. Segueixen estant allà, però ja no serveixen. Va ser una sensació que no és equiparable a res.*

Des d'aquell moment, diu la Rosa que tot és diferent i que les coses es veuen amb una altra llum, a través d'un altre filtre. I això que

externament la seva vida no ha canviat. Viu com abans, com una equilibrista, però ara l'acompanya sempre una xarxa i, si cau —que és inevitable—, no passa res.

El seu marit no es va sorprendre quan li va explicar el que li havia passat. Encara més, s'ho esperava. *Nosaltres tenim moltes converses i m'imagino que hi ha coses que es noten. No oblidaré mai el que em va dir: «si tu ets més feliç, tota la família serà més feliç». I això que aquest fet és, com qui diu, d'abans d'ahir.*

No és que tingués la vida trencada o que fos una persona trista, ni que volgués que Déu li tragués una pedra de la sabata. És que era una cristiana que complia per quedar bé, per si al Déu de les altures li donava per castigar-la. Ara, ha descobert que Déu ja no la mesura pel que fa malament, sinó pel que estima. *Aquesta sensació m'acompanya*

*sempre, també perquè la potència i
faig tot el que puc per apropar-me a
Ell. Sentir-me filla de Déu des de
l'eternitat, des de sempre... quan ja
soc grandeta!*

*I penso: i, això, com no ho he sabut
veure abans? Que testarruda que era!*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/la-rosa-jo-ho-
feia-tot-per-complir-per-quedar-be/](https://opusdei.org/ca-es/article/la-rosa-jo-ho-feia-tot-per-complir-per-quedar-be/)
(01/03/2026)